

KÉT HÉT EGY NOVELLA 2019-20

5-8. osztály

Szeretettel üdvözlünk mindenkit újra, vagy éppen először a
Békés Városi Püski Sándor Könyvtár gyermekkönyvtárának
felső tagozatosoknak meghirdetett játékán!

Egy kicsit (de tényleg csak egy kicsit) változtattunk a játékon, a kérdéseken, de reméljük ebben a tanévben is sikerül majd jó meséket kiválasztani.

A játék 5+1 fordulóból áll majd, és minden alkalommal egy mesét vagy egy hosszabb történet egy részletét, és a hozzá kapcsolódó kérdéseket kapjátok meg a feladatlapokon. A +1 forduló, vagyis ez a 6. és utolsó... de egy kicsit más lesz, mint a többi forduló: rejtvények és fejtörők is lesznek majd a kérdések mellett.

A feltett kérdésekre a választ a szövegben találjátok. Igyekezzetek szépen, egész mondatokkal válaszolni. A saját szavaitokkal megfogalmazott választ is elfogadjuk és a szövegből kimásolt megoldást is. De a kérdéseknél igyekszünk pontosan le is írni, hogyan válaszoljatok.

A megoldásra minimum két hetet kaptok majd, (mivel akkor adjuk a következő feladatlapot) de az **elmaradt fordulókat BÁRMIKOR pótolhatjátok a játék végéig** (kb. 2020. február eleje). Mivel ez **egy verseny**, a végén a kapott pontok alapján minden versenyzőt megjutalmazunk majd, aki legalább **4 feladatlapot kitöltött** és leadott a gyermekkönyvtárba...

Jó olvasást, izgalmas történeteket és jó feladatmegoldást kívánunk!

Jolcsi néni és Éva néni
gyermekkönyvtárosok

A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

2019.november 4.

név: iskola: oszt.:

KÉT HÉT EGY NOVELLA

2019-2020

5.-8. osztály

1. forduló

Találj ki!

ifjúsági regény (részlet)

[Budakeszi]: Betűtészta Könyvek, cop. 2019

Miklya Anna: Döme: Az alku

Hogy lesz egy unalmasnak ígérkező osztálykirándulásból félelmetesen izgalmas szabadulós játék? Úgy, hogy az osztály nyolc külön tagja mondvacsinált vagy valós indokkal lemarad az éjszakai túráról. A lepukkant kastélyszállóban töltik az éjszakát, ahol hamar a bogaras gondnok mesterien őrült játéknak szereplőivé válnak.

1) Mit látott Döme, amikor a többiekre nézett a konyhában? Ki mit csinált?

.....

.....

.....

.....

.....

2) Mit követtek el a srácok, amit Karcsi bá el akart árulni a tanároknak?

.....

.....

.....
.....
3) Milyen fogadást kötött Döme és Karcsi bá?
.....
.....
.....

4) Egészítsd ki a mondatokat a megfelelő szavakkal!

„A folytatás kiindulópontja a, most pedig úgy
teszünk, mintha

.....”

„Egészen megsajnálom, ha, mondjuk, néhány órával azelőtt.....

.....”

„Hogy később milyen remek”

5) Sorold fel a szereplőket, akik a fejezetben szerepeltek!

6) Melyik szereplőre gondoltunk? Írd a vonalra, ki mondta!

„...én egyáltalán nem nézem le az embereket, ha hülyék.

„Mielőtt azonban nekiindulnátok, kérem vissza a telefonokat!”

„Az én apám nem is kukoricára fog térdepeltetni, hanem...”

„Ez a hely kész halálcsapda”

„Ha rosszak vagyunk, beírást kapunk a ... digitális ellenőrzőnkbe”

Következő (2.) feladatlap: 2019. november 18-án, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Találj ki!

ifjúsági regény (részlet)

[Budakeszi]: Betűtészta Könyvek, cop. 2019

11. fejezet

DÖME

Az alku

Nincs igaza Vilmának, én egyáltalán nem nézem le az embereket, ha hülyék. Egyszerűen csak érzékelem a bennük levő mélységes, tompa sötétséget, és az efölött érzett bánatom kiül az arcomra. Ezt általában remekül leplezem, de egy max. húsz négyzetméteres konyhában, amikor ennyien vagyunk összezsúfolódva, valljuk be, ez nehéz lenne! Szóval ezért nézek úgy szegény Pinyőre, mint egy egyszerre kissé undorító, másfelől viszont nagyon is mulatságos rovarra, amikor kolbással teli szájjal benyögi:

– Mi van?

Persze szegény Pinyőnél az intelligencia teljes vagy legalábbis részleges hiánya mellett az is bejátszik, hogy A) nem vett velünk részt az eddigi izgalmban, B) tele van a feje kolbással, ami a legcéltudatosabb elmét is meg tudja azért zavarni. A többiekre pillantok. Kitti a szemöldökét ráncolva bámul ránk (jó, hát ő sem egy kimondott észlény), Lilili szemlátomást a félelme és az ígért izgalom között vacillál, Zénó és Robertó lelkesen

néz rám, Angi pedig elmerengve simogatja a pattanásait. Vilma rám sandít, és határozottan biccent.

– Szerintem hagyd, hogy mi beszéljünk! – mondom szigorúan Pinyőnek, akinek ez nem esik valami túl jól. – Csak hogy ki ne csússzon a szádból a kolbász – teszem hozzá, majd újra Karcsi bácsihoz fordulok. – Ha esetleg arra gondolt, hogy ez az egész kísértetkastély-díszlet a frászt hozta ránk, hát téved – foglalom össze az öregnek a nyilvánvaló tényt. – Ez a 21. század. A hülye is tudja, hogy nem léteznek szellemek, sem telepátia, és a horoszkópoknak sincs semmi értelme.

– Ezt csak azért mondod, mert Bak vagy – közli Angi szigorúan, miközben egy pillanatra abbahagyja az arcbőre fogdosását. Elmondjam vajon neki, hogy így még pöttyösebb lesz az arca, mert a kezén található baktériumok miatt elfertőződhetnek a ragyák? Inkább nem mondok semmit. A végén még én leszek a bunkó.

– Kábé csak azért vettünk részt a maga kisdéd játékaiban, hogy ne unatkozzon annyira. Merő szánalomból.

Az öreg szeme felvillan. Látszik rajta, hogy kezd egyre idegesebb lenni, ami nagyon jó, mert idegességében az ember mindenfélét összebeszél, csak hogy ő jöjjön ki a szituból győztesen. Mint amikor egyszer Kitti és Angi addig húzott, hogy dühömben kijelenttem: igenis feltalálták már az időgépet, még cikket is tudok mutatni róla. Most ugyanezt a makacsságot látom Karcsi bácsi szemében. Vagyis az öreg a kezünkben van.

– Nem úgy tűntetek, mintha nagyon unatkozniatok – morogja.

– Márpedig higgye el! – közlöm vele teljesen őszintén. – Tök sokat ásítottunk, csak így egymás felé, nehogy elsírja magát.

– Én ott akartam maradni a szabadulókamrában, hogy végre kialudjam magam – fűzi hozzá Vilma. – Csak kicsit féltem, hogy a hologram megint valami hülyeséggel jön, úgyhogy emiatt mentem a többiekkel.

– És a könyvtárszoba? Ne vicceljen már! – morogja Kitti. – Ki sem kellett rúgni az ajtót. Végig nyitva volt.

– Mégis a rejtvényeket kezdtétek megoldani először – mutat rá Karcsi bácsi.

– Mondom, mert nem akartuk megbántani – sóhajtok szívhez szólóan. – Maga bezzeg képes lenne elárulni minket a tanároknak!

– Különben is mit akar elárulni? – kérdezi ártatlanul Vilma. – Nem csináltunk semmi rosszat!

– Összetörtétek az egyik antik lépcsőt! – jelenti ki drámaian Karcsi bácsi.

– Épp elég baj az magának – mondja határozottan Zénó. – Van a kastélynak felelősségbiztosítása? És ha valakinek komoly baja esik?

– Ez a hely kész halálcsapda – erősíti meg Angi. – Lehet, hogy szólni kéne apukámnak, hogy tegyen feljelentést.

– Szerintem az is elég, ha csak megmozgatja a szálakat – fűzi hozzá Lili.

Angi kissé kizökken a flow-ból, és döbbenten néz rá.

– Milyen szálakat? – kérdezi tétován, miközben egyik kezével az egyenesre vasalt hajfűrtjeit csavargatja.

– Amiről a múltkor meséltél – néz egyenesen a szemébe Zénó. – Az apukád kapcsolatai, amikről nem beszélhetünk.

– Ja! – kap észbe hirtelen Angi, és Karcsi bára pislog. – Azt hiszem, jobb, ha felkészül, hogy be kell zárnia ezt a nevetséges kócerájt – teszi hozzá nyafogósan.

Azta, de vörös lett Karcsi bá feje! – szerintem közel áll hozzá az öreg, hogy gutaütést kapjon. Egészen megsajnálom, ha, mondjuk, néhány órával azelőtt nem rabolja el Pinyőt. Mert oké, hogy a srác nem a legélesebb kés a fiókban, de mégis az osztálytársunk! Karcsi bá meg egy felnőtt, akinek kötelessége lenne vigyáznia ránk! Nem pedig halálra ijeszteni minket! Szóval annak ellenére, hogy engem is marhára érdekel az egész szabadulószerzés feladvány, nem bánom, hogy egy kicsit ő is megérzi, milyen sarokba szorítva lenni! Elvégre ő viselkedett úgy, mint egy totál pszichopata! Sőt, még most is úgy viselkedik!

– Bármikor bármilyen törvényszék előtt megvédem az igazamat – közli büszkén.

Jesszus! Tényleg valamiféle romantikus hősnek képzelet magát, miközben valójában csak gyerekeket rabol el és ijesztget.

– Nektek viszont a tanárok előtt kell arról számolni, hogy fel-alá randalíroztok, vázákat és lépcsőket törtök el, felzabáljátok a másnapi ételt, és nem lehet veletek egy

percig sem bírni. Gondolom, nem szívesen szembesülnétek azzal a sok körmössel, amit ezért cserébe kaptok.

– Már nincs olyan, hogy körmös – vág közbe Lilili élenken. – Gyermekbántalmazásnak minősül.

– Hát akkor mi van helyette? – zökken ki Karcsi bácsi egy pillanatra a ceremóniamester szerepéből. – Pálcázás? Vesszőzés? Kukoricára térdepeltetés?

Pinyő, aki továbbra is azzal van elfoglalva, hogy minél több szilárd ételt dugjon a fejébe vagy a zsebes farmerjének valamelyik titkos rekeszébe, abbahagyja a lopkodást, és Karcsi bácsira mered. Láthatóan most döbben rá, mekkora szerencséje volt, hogy pálcázás, vesszőzés, kukoricára térdepeltetés, de legalábbis egy jó kis körmös nélkül úszta meg a kalandot. Eddig – teszem hozzá.

– Ha rosszak vagyunk, beírást kapunk a... digitális ellenőrzőnkbe – mondja Bakó Kitty, némi daccal magára vállalva Karcsi bá gunyoros kacaját. Miközben azonban ő Marvel-főgonoszt játszik, mi idegesen nézünk össze. Igazság ide, magabiztosság oda, tutira mindenki Karcsi bácsinak adna igazat, egész egyszerűen azért, mert ő felnőtt, és megvan a „nekem hisztek, vagy a gyerekeknek?” kártyája. Ez a világ legesleggonoszabb dolga, és ha én felnőtt leszek, sose fogok élni vele. Csak, ugye, még meg kell érnem a felnőttkort, és ahhoz ki kéne jutnom ebből a kaja híján végképp egyre lehangelőbb konyhából, és igazából... szóval igazából erről az egész szabadulósdiról eszembe jutott egy elég frankó ötlet, de ahhoz látnom kéne a befejezését is.

– Akkor a digitális beírás után otthon kaptok körmöst az apátoktól – közli szigorúan Karcsi bácsi, és villogó szemmel néz ránk.

Felsóhajtok. Gondolom, közölni kéne valahogy az öreggel, hogy megváltoztak az idők, de ööö, mint a mellékelt ábra is mutatja, épp ez az, amit, ugye, nem egészen hajlandó elfogadni.

– Ez való igaz! – bólintok szenvedő arccal. – Előre félek az apám körmöseitől! – Mélyet sóhajtok. A szemem sarkából látom, hogy Lili a szája elé kapja a kezét, és szánakozva bámul rám. Jaj, Lili, ne már! Hiszen ez csak egy trükk!

– Az én apám meg nem is kukoricára fog térdepeltetni, hanem... – Robertó nagy lelkesedésében, hogy vágja a trükköt, megint hamarabb szólal meg, mint hogy gondolkodna. Egy pillanatig töprengve áll, majd diadalmasan kivágja: – Dörzspapírra! Merthogy asztalos.

Csuklom egy egészen aprót, és ismét Karcsi bácsi felé fordulok.

– Szerintem kössünk fogadást! – javaslom bátor, de meg-megremegő hangon, hogy érezze, frankón létkérdés számunkra a dolog. – Ha nem köp be minket a tanároknak, cserébe végigcsináljuk a hülye feladványát.

Vilma és Angi lelkesen bólint. Kitti a vállát vonogatja, és aggódalmasan bámulja Pinyőt, akinek a legnagyobb problémája speciel most éppen az, hogy a pulcsija ujjával eltüntesse az arcáról a kolbász okozta, csillogó zsírfoltokat. Robertónak szemlátomást tetszik, hogy végre

történik valami, Zénó meg úgy simogatja azt a basszusgitárt, mintha nem is egy, hanem egy zsáknyi cuki kicsica lenne.

Karcsi bácsi végignéz rajtunk, és esküszöm, egy pillanatra mintha meghatottságot látnék felvillanni a tekintetében. Majd – természetesen – újra visszavált dörmögésbe.

– És a rockbandát. Abból nem engedek – mondja. – Mikor a többiek visszaérkeznek. Előadjátok nekik a számot, amit közösen írtatok.

Megint felsóhajtok. Franc sem érti ezt a rockbandadolgót. Lehet, hogy fiatal korában zenész akart lenni, csak kidobták egy ősrégi rockbanda meghallgatásáról? Mondjuk, aaa... Töprengve bámulom Karcsi bácsit, de szerintem még a Kispálnál meg az Eddánál is öregebb. Amikor ő akart zenész lenni, valószínűleg még csak gregoriánok voltak meg orgona, nem pedig „számok” és basszusgitár.

– Ha énekelnünk kell, akkor maga is adjon valamit cserébe! – szól közbe dühösen Bakó Kitti, és meg tudom érteni a felháborodását. Meg ha Bakó Kitti énekel, akkor én magam is kérek némi kompenzációt... Jó, valljuk be, ez valószínűleg fordítva is igaz.

– Például mondja el a trükköket! – vág közbe lelkesen Zénó, miközben felnéz szeretett új játékszere, a gitár húrjainak birizgálásából.

– A hologram! – kiált Vilma.

– A kamerák! A poloskák! – vágja rá Zénó.

– A festmények! – fűzöm hozzá én.

– Meg ami még maradt – legyint könnyedén Pinyő.
– Rendben – morogja Karcsi bácsi, aki, mint minden Marvel-gonosz, szerintem innentől kezdve a nagy záró monológra fog gyúrní, és egyszerűen imádni fogja, hogy beszámolhat a zsenialitásáról. – Akkor indulás – teszi hozzá mogorván. – A folytatás kiindulópontja a könyvtárban van, most pedig szépen úgy teszünk, mintha nem is emlékeznénk erre a kis köztes incidensre.

– Mármint arra, hogy elrabolt, és akarata ellenére fogva tartott egy gyereket? – veti közbe Lilili, de szerencsére suttogva, így Karcsi bácsi úgy tehet, mintha egyszerűen nem hallotta volna.

– Ellenben – folytatja színpadiasan – most, hogy szabad akaratotokból fogadtátok el a kihívást, figyelmeztetnem kell benneteket, hogy a kastély valós veszélyeket is rejt!

– Persze, egy műpáncél életre kel, és lekaszabol minket a folyosón – szól be valaki tele szájjal.

– Én pedig azon leszek, hogy igencsak megnehezítsem a dolgotokat – fejezi be gúnyos mosollyal macinacis főgonoszunk.

Csatarendbe állunk. Pinyő körülnéz, van-e még valami ehető a konyhában, de szomorúan biggyeszi le a száját. Vilma szorosan mellém áll, és rám vigyorog. Az van a szemében, hogy hát ez remek volt, Döme! Vagy legalábbis valami olyasmi. Vagy legalábbis nagyon remélem, hogy valami olyasmi.

Karcsi bácsi az ajtó elé áll, és tartja a markát.

– Mielőtt azonban nekiindulnátok, kérem vissza a telefonokat!

– Ne már! – sóhajt Robertó.

– Nem szégyelled magad, hogy az a kis valami okosabb, mint te? – ripakodik rá Karcsi bácsi. – Könnyű mindent megoldani, ha kigógléződ.

Robertó, hogy elrejtse a vigyorgását, pikk-pakk Karcsi bácsi tenyerébe teszi a telefonját, majd utána a többiek is. Körülnézek, felmarok egy ócska tollat meg egy darab sütőpapírt, és a zsebembe süllyesztettem őket. Feltétlenül jegyzetelnem kell! Ez az, ami az előbb eszembe jutott. Hogy később milyen remek appot lehetne csinálni ebből az egészből.